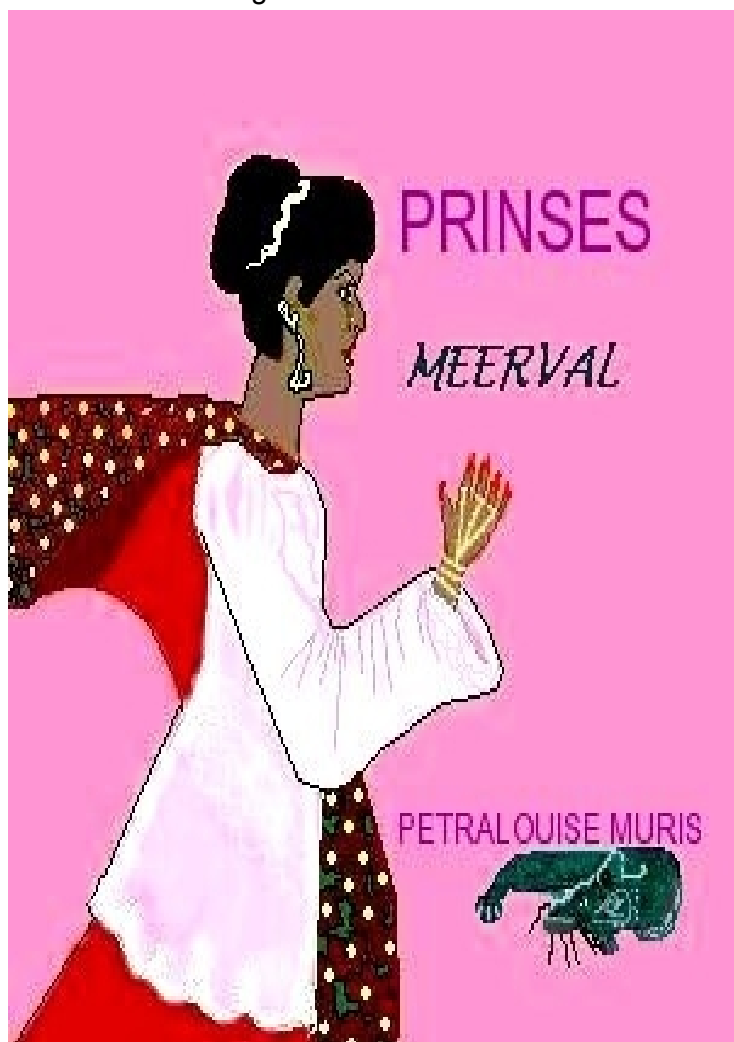

Geschreven en geïllustreerd door PetraLouise Muris

3	1 De vervelende prinses.
8	2 Li Rong durft niet naar huis.
13	3 Kikker waar ben je?
16	4 De watertovenaar.
19	5 Lei heeft bijzondere krachten.
23	6 Wanneer is het nou volle maan?
29	7 De lotuskoningin.
32	8 Het licht van de waterdraak.
36	9 Lampionnen maken.
40	10 De tovenaar komt aan land.
43	11 De lotuskoningin heeft spijt.
46	12 Wei en Mei.

HOOFDSTUK 1 DE VERVELENDE PRINSES.

Prinses Indira was een verwaand meisje van elf jaar. Zij was tegen iedereen brutaal, zelfs tegen haar ouders. Op een dag werd zij de tuin ingestuurd omdat zij het te bont had gemaakt. Boos, omdat zij gestraft was, gooide zij steentjes naar de eendjes in het meer. Die vlogen meteen het meer uit op zoek

naar een veilige plek. Weer gooide zij een steen in het meer. In de diepte van het meer zwom een grote meerval. Die kreeg de steen tegen zijn kop. Nijdig zwom hij naar de oppervlakte en riep: 'wie durft mij aan te vallen?' Meteen pakte de prinses nog een steen en slingerde die het water in. 'O, ben jij het. Ik hoor van iedereen dat jij een vervelend kind bent,' jekte de meerval. Alle waterdieren wisten dat hij haar vreselijk mooi vond, daarom zouden zij nooit iets vervelends over haar zeggen.

Hij zwom immers elke dag naar de oppervlakte om naar haar te kijken. Zij keek geërgerd naar hem en schreeuwde: 'ik ben juist altijd erg aardig. Hier pak aan, hier komt je cadeau!' 'Plons, naast de meerval zoefde een steen in het water. Nu werd de meerval boos en riep: 'durf eens hier te komen?' Brutaal als Indira was, kwam zij dichterbij. In haar hand had zij een grote kiezelsteen. Net wilde zij die gooien, toen de grote meerval haar greep. Hij nam haar mee naar de diepte van het meer. Nu zou je denken dat de prinses verdronk, dat gebeurde niet. Tientallen kleine watertorren maakten een grote luchtbel om haar hoofd. Zo kon zij blijven ademen. Zij werd opgesloten in een kleine ruimte diep in het meer, daar moest zij vele jaren blijven. Haar huid werd langzaamaan grijs, er groeiden schubben op. Zij kreeg zelfs kieuwen. Zij had niet langer torren nodig, zij kon door haar kieuwen ademen. De meerval kwam haar vaak bezoeken. Hij was duidelijk verliefd op haar. Hij wilde dolgraag met haar trouwen. Hij hoopte dat eens de dag zou komen dat zij wat vriendelijker zou worden. Maar na al die jaren was zij nog altijd nors. Zij had wel spijt dat zij altijd zo vervelend was geweest tegen haar pa en ma. Daarom huilen kon de prinses allang niet meer, want haar tranen losten altijd op in het water. Haar ouders keken vaak in het meer. Zij waren verdrietig omdat hun dochter was verdronken. Hun tranen vielen in het water en veranderden in parels op de bodem van het grote meer. 'Ik wil zo graag eens naar boven zwemmen,' vroeg de prinses aan de meerval. 'Jij bent nu een vis, je zult hier moeten blijven,' merkte de meerval op.

Hij keek naar haar wapperende vissenstaart. 'Alsjeblieft, ik wil zo graag mijn vader en moeder zien,' smeekte zij. Hij vond het beter van niet. Omdat zij zo bleef smeken en hij haar zo lief vond gaf hij zijn goedkeuring. Toen haar ouders weer eens bij het meer stonden, zwom zij naar de oppervlakte. Zij zag haar ouders huilen en hun tranen pengelden in het water. 'Och kijk, zie je dat?' Haar vader wees in het water. 'Zou hij mij herkend hebben?' dacht zij. 'Wat is dat een grote vieze glibberige vis,' hoorde zij hem zeggen. Verdrietig zwom zij naar de bodem, toen kreeg zij een idee. Zij haalde haar sjaal en zwom ermee naar boven. Zij zwom vlak langs haar ouders om er aandacht mee te trekken. Haar ouders dachten dat de grote vieze glibberige vis hun dochter had opgegeten. Zij liepen gillend weg. Geschrokken door hun reactie zwom zij terug naar de bodem. 'Ik trouw met je,' zei zij tegen de meerval: 'ik ben geen mens meer, maar een vis zoals jij.' De meerval was dolgelukkig en liet alles meteen regelen voor de bruiloft. De trouwdag was onvergetelijk. Zo'n feest had de prinses nog nooit meegemaakt. Zij voelde zich na al die troosteloze jaren echt gelukkig. En elke dag werd zij verliefder op haar echtgenoot. Na een tijdje vroeg hij haar eitjes te leggen. Hij wilde dolgraag kindertjes. De prinses zei: 'ik wil nog één keer naar boven om mijn ouders te zien, daarna blijf ik voor altijd beneden bij jou.' 'Dan ga ik gezellig met je mee,' zei hij. Die dag zwom het tweetal al vroeg aan de oppervlakte. Zij wisten nog niet dat het een vreselijke dag zou worden. Haar ouders kwamen zoals elke dag huilen bij het meer. De prinses maakte een sprong boven het water.

‘Mama, papa!’ riep zij zo hard ze kon. Haar ouders keken verbaasd haar richting op. Zij hoorden wel hun dochters stem, maar zij zagen haar niet. Haar moeder liep het water in. Zij hoopte haar dochter te vinden. Al gauw raakte zij verstrikt in het wier en ging aldoor kopje onder. De twee meervallen probeerden haar te redden door onder haar te zwemmen. Dat viel niet mee door al het wier. Het was een gespat van jewelste. De vader van de prinses kon niet zwemmen hij durfde zijn vrouw niet te redden. In paniek holde hij naar zijn paleis om hulp te halen. Na verloop van tijd kwamen mannen met bootjes naar het meer hollen. Zij zagen hun koningin nog steeds worstelen in het water. Opeens zagen zij de ruggen van de meervallen. ‘Moeten jullie zien, onze koningin wordt aangevallen door reuze vissen. Zij willen haar verslinden,’ riepen zij. ‘Gooi een net over hen heen, wij zullen ze vangen,’ riepen anderen. Voor dat de twee het goed en wel beseften zaten zij in het net. De moeder van de prinses werd uit het water gehaald. Zij was zo overstuur dat zij niet vertelde dat de twee vissen haar juist boven water hadden gehouden. Dezelfde dag werden de vissen overgebracht naar een Chinees meer, ver van het paleis vandaan. De prinses was verdrietig omdat zij haar ouders niet meer kon zien en in een vreemd meer was gebracht. Zij werd hoe langer hoe stiller en werd ziek. Haar man wist niet wat hij moest doen. De vreemde vissen in het meer begrepen hem niet. ‘Gebeurde er maar een wonder,’ dacht hij vaak. Het wonder gebeurde maar voor anderen was het een ramp.

HOOFDSTUK 2

LI RONG DURFT NIET NAAR HUIS.

Li Rong werd naar buiten gestuurd. Zij moest op haar broertje Lei Chen letten. Lei Chen was drie jaar en liep vaak weg. Daarom gaf Li Rong's moeder haar een leiband. Zodat

haar zoontje niet weg zou kunnen lopen. Zij zelf moest het huis schoonmaken, koken en manden maken. Li Rong hoefde niet op te passen als zij naar school moest. Dan was zij heel blij omdat zij dan even zichzelf kon zijn. Zij vond haar broertje huilerig en vervelend. Lei Chen had geen beste dag hij hilde overal om. Hij wilde niet aan de leiband, hij wilde vrij kunnen lopen. Omdat Li Rong een hekel aan gedrein had, maakte zij de leiband los. 'Niet bij het water hè?' Zij plukte wat bloemen voor haar moeder. Haar broertje hielp mee. Daar waren zij een tijdje zoet mee. Li Rong zag een tak appelbloesem dat wilde zij ook in haar boeket. Zij klom in de appelboom en plukte een mooie tak. Vlug kwam zij de boom weer uit.

De schrik sloeg om haar hart, waar was haar broertje? Zij begon te zoeken en riep vertwijfelt zijn naam. Toen liep zij naar de waterkant, zij zag allemaal luchtbelletjes. Zij weifelde geen ogenblik en sprong het koude water in. Hoe zij haar best ook deed en aldoor naar de bodem dook, zij vond haar broertje niet. Uren spartelde zij in het water. Hopeloos ging zij op de kant zitten.

Zij hilde dikke tranen. Het schemerde al, zij werd thuis verwacht. Zij durfde niet naar huis te gaan. Uiteindelijk viel zij op de oever in slaap. Midden in de nacht schrok zij wakker van het geroep van mensen. Haar moeder had alle burens opgetrommeld, zij zochten allemaal naar de kinderen. Opeens werd zij vastgegrepen. 'Li Rong waar is jouw broertje?' Li Rong begon vreselijk te huilen, zij snikte: 'hij is verdronken, ik heb aldoor in het meer gezocht, ik kon hem niet vinden.' Haar moeder begon te gillen: 'ik had je toch een leiband gegeven? Waarom heb je die dan niet gebruikt!' Zij sprong het water in en tastte naar de bodem. Ook de burens gingen het water in. Het was een hopeloze toestand, het was erg donker en het water was steenkoud. Uiteindelijk ging iedereen naar huis. Li Rong's huilende moeder werd ondersteund door behulpzame buurvrouwen. Die nacht moest Li Rong buiten slapen. Haar moeder kon niet verdragen dat zij niet had opgelet. De daarop komende tijd sprak zij niet meer met haar dochter. Zij vergat zelfs voor Li Rong te koken. De burens negerden haar ook. Li Rong was heel verdrietig en liet menig traantje in het meer vallen waar haar broertje was verdronken. De traantjes veranderden in glinsterende parels op de bodem van het meer. Toevallig zwom de grote meerval daar. Hij zag de grote hoeveelheid parels op de bodem liggen. Geschrokken kwam hij aan de oppervlakte en keek in het rond of hij ergens een prinses kon ontdekken. Hij zag niets anders dan een grote zwerm dansende muggen boven het water en een kikker op een blad. 'Kom eens even mee?' vroeg hij aan de kikker. 'Kwak, ik kijk wel uit, straks eet jij mij op,' schrok de kikker die meteen wegsprong.

‘Ik eet je heus niet op, je moet echt even op de bodem komen kijken.’ De kikker kwam weer naderbij en liet zich overhalen om mee te zwemmen naar de bodem van het grote meer.

De grote meerval wees hem waar de parels lagen. ‘Heb jij dat hier wel eens meer gezien?’ zei hij: ‘dit zijn koninklijke tranen, die veranderen in parels. Er is een hoogheid hier in de buurt die zeer verdrietig is. Jij moet mij helpen haar te vinden,’ zei de meerval. De kikker die nog nooit parels had gezien maar wel nieuwsgierig was, zei dat hij zou helpen. Hij ging tussen leliebladeren zitten wachten totdat de hoogheid voorbij zou komen. Er was alleen nog een probleem, de kikker wist niet hoe een hoogheid eruit zag. In de nabijheid van het meer scharrelde een waterhoender. Zou dat de hoogheid zijn? De kikker wachtte gespannen af of de hoender zou gaan huilen. Daar kwam ook een dorstig hert aanlopen. Nog steeds vielen er geen tranen in het meer. De kikker die veel bedrijvigheid maar geen tranen bij het meer had gezien, sprong weg. ‘Kwak,’ met een grote sprong belandde hij op een lotusblad. Hij besloot onder water naar hoogheden te gaan zoeken. Al snel vond hij iets heel vreemd in het water. Tussen de lotusplanten zwommen een meervalvrouwtje en een kindje. Zij hadden veel plezier samen. Het kindje had een luchtbel om zijn hoofdje. Honderden watertorretjes verzorgden zijn verse lucht door af en aan naar de oppervlakte te zwemmen en lucht naar beneden te brengen. De kikker had trek in watertorretjes en besloot heerlijk te gaan eten. ‘Foei!’ zei de meerval. De kikker sputterde tegen: ‘maar hoogheid, ik ben hongerig.’ Hoe weet jij dat ik een hoogheid ben?’ vroeg de meerval.

‘Dat zei ik niet tegen u, maar tegen het mensenkind,’ gaf de kikker als antwoord: er liggen tientallen parels van hem op de bodem. ‘Dat moet ik zien,’ reageerde de meerval nieuwsgierig. ‘Kom mee,’ zei zij tegen het mensenkind. Lei Chen spartelde achter haar aan. Vlak bij de oever lagen

inderdaad wel duizend parels. Lei Chen wilde ermee gaan spelen. ‘Zijn die van jou? Heb jij hier bij het meer gehuild?’ De grauwe meerval dook tussen de parels.

‘Nee ik huil nooit,’ jokte Lei Chen. ‘Als zij niet van jou zijn, gaan wij hier de wacht houden totdat er nieuwe parels in het meer vallen.’ ‘Ik wil nu eigenlijk wel naar huis,’ zei Lei Chen. ‘Dat kan niet meer, als je eenmaal de kleur krijgt van een vis, is het te laat.’ Lei Chen ging huilen. De traantjes vielen in de luchtbel, dat nog steeds om zijn hoofd zat.

Het werden geen pareltjes. 'Kijk naar je handen Lei Chen, het worden al vinnetjes.' Lei Chen vond het niet leuk dat hij een vis werd. Hij vond het ook niet leuk dat hij niet naar zijn moeder kon.

'Zij zal je niet meer herkennen, lieve Lei,' de grauwe meerval keek hem medelijdend aan. Opeens vielen er parels in het meer. Vlug zwom de meerval met Lei naar de oppervlakte. Li Rong was verbaasd haar broertje te zien die als een vis spartelde in het water. Meteen sprong zij het koude water in.

Zij wilde haar broertje pakken. De meerval kwam tussenbeide, met een zachte stem zei ze: 'lief meisje, jij kunt zwemmen je broertje kon dat niet. Normaal zou hij zijn verdronken, maar de torren houden hem nog steeds in leven. Kijk goed naar hem, hij verandert in een vis. Ik was ook ooit een mens,' de meerval zuchtte diep.

'Ik zal mijn moeder zeggen dat Lei Chen nog leeft,' juichte Li Rong. 'Doe dat alsjeblieft niet, zij zal nog verdrietiger worden omdat zij je toch niet gelooft.' Zij vertelde toch aan haar moeder dat haar broertje nog leefde. In plaats van blij te zijn werd haar moeder kwaad. 'Ik wou dat jij verdronken was, mormel.' Li Rong had spijt dat zij haar moeder alles had verteld. Weer moest zij op buiten op het matje slapen. Midden in de nacht kwam er iets naar haar toe gesprongen. Plets, plets ging het tussen het gras. Geschrokken deed Li Rong haar hoofd opzij en tuurde in het donker. 'Pst, pst,' hoorde zij. 'Wat is dat voor een beest,' dacht zij bang en een koude rilling gleed langs haar rug. Heel voorzichtig en op zijn hoedde kwam een kikker naderbij. 'Pst, Li Rong,' fluisterde hij in haar oor: 'in het meer woont iemand die je helpen kan.'

Li Rong keek met grote ogen naar de kikker, zij was verbaasd hem te kunnen verstaan. Zij wreef in haar ogen en vroeg: 'wie dan? Wie kan mij, mijn broertje weer teruggeven? De meerval heeft gezegd dat hij in een vis verandert. Een vis hoort in het water.' De kikker zuchtte en vertelde haar dat eens per maand de lotuskoningin wensen vervulde. 'Ik weet het niet zeker, maar ik geloof met volle maan,' zei hij zacht.'

'Wanneer is het dan volle maan?'

De kikker wees omhoog. Je ziet het vanzelf, de maan is dan helemaal rond. Ik heb alleen nog een vraag, ben jij een hoogheid?' Li Rong proestte het uit: ik ben de dochter van de mandenmaakster, ik

ben echt geen prinses hoor!' De kikker wist het zeker, hij zei: 'nou laat ik jou dan vertellen, dat jouw tranen in parels zijn verandert. Dat kan alleen als jij een echte prinses bent!' Li Rong schaterde het uit: 'gekke kikker ik ben geen prinses! Prinsessen slapen toch niet op matjes

maar in een heel zacht hemelbed.'

'Ik ga weer,' zei de kikker: 'zorg ervoor dat je de lotuskoningin vindt. Oh ja, weet jij het nog? Volle maan.' 'Plets, plets,' de kikker verdween weer in het donker.

Li Rong lag nog na te denken over de maan. Zij keek naar boven, er kwam een wolk voor de maan. Zij bleef kijken tot hij voorbij was. Daar kwam de maan tevoorschijn, hij was piepklein.

‘Ik moet elke nacht even kijken of hij rond wordt.’

Zij besloot iedere avond even naar de maan te kijken. Maar de maan werd niet rond, hij werd aldoor kleiner. Op een avond was helemaal geen maan meer. In paniek maakte zij haar moeder wakker: ‘mama er is geen maan meer!’

Haar moeder wreef zich in de ogen en keek naar buiten: ‘na het laatste kwartier volgt de nieuwe maan.’ Zij draaide zich om en viel meteen in slaap. Li Rong lag zich af te vragen wat haar moeder had bedoeld met het laatste kwartier. Zij begreep er niets van. Mama had beloofd dat er een nieuwe maan zou komen.

De oude was zeker dood of opgelost of versleten doordat de wolken er langs schuurden. Elke nacht keek zij naar boven of er al iets te zien was.

Uiteindelijk ontdekte zij een klein wit streepje. Was dat de maan? Wanneer werd hij dan rond?

HOOFDSTUK 3

KIKKER WAAR BEN JE?

Zij besloot zodra zij wakker werd naar het meer te gaan, om de kikker te zoeken. Dat kwam er niet van want mama riep: 'Li Rong, breng eten naar de buren zij zijn ziek, daarna moet je naar school.'

Li Rong wilde geen eten brengen en ook niet naar school. Haar moeder gaf haar een bakje eten voor de buren. 'Gauw,' zei ze. Li Rong had andere plannen met het eten. Lei Chen zou best het eten willen proeven. Zij holde ermee naar de waterkant. 'Lei, Lei, ik heb eten van mama meegebracht!' riep zij zo hard ze kon. Lei was nergens te bekennen. De kikker kwam naar haar toe gesprongen. 'Wat heb jij daar?' Heb jij soms vliegen bij je?' De kikker stak zijn lange tong uit om wat te proeven. 'Nee dat is niet voor jou, dit is voor mijn broertje,' Li Rong drukte het bakje tegen zich aan. 'Wat zit er in het bakje?' De kikker sprong er brutaal bovenop. 'Och dat lust je broer helemaal niet, vissen eten spinnen, vliegen, muggen, torren...' Li Rong draaide zich om, zij wilde naar school gaan. 'O ja kikker, de nieuwe maan is een streepje, wanneer is het volle maan?' 'Jij hebt geen geduld Li Rong. Het is het beste dat ik je kom halen. Vang jij dan muggen voor mij, dat is het minste wat je terug kan doen.' De kikker sprong het water in. Li Rong was allang blij dat zij niet meer op de maan hoefde te letten. Nu moest zij gauw het eten wegbrengen.

De buren waren zeer verrast dat haar moeder voor hen gekookt had. Zij gaven Li Rong een mooie met bloemen geborduurde zakdoek. Li Rong was er erg blij mee, zij huppelde naar school.

Haar juffrouw was erg streng, zij hield van strakke regels. Li Rong was te laat. 'Waarom ben jij te laat Li Rong?'

'Ik moest eten brengen bij de zieke buren. Ik ben te lang bij hen gebleven. Sorry juffrouw Fang.'

Li Rong moest een poos in een hoek van de klas staan. Daarna moest zij op grote vellen papier strafwerk schrijven.

Wel honderd keer schreef zij: 'ik mag niet dreutelen, ik moet op tijd op school zijn.' Zij deed haar best zo mooi mogelijk te schrijven. Haar juffrouw was tevreden. 's- Middags kwam Li Rong blij uit school. Ze schrok toen zij haar moeder zag. Zij lag op haar mat en werd verzorgd door buren. 'Wat is er gebeurd?' Li Rong rende op haar moeder af.

Zij werd vastgegrepen door een buurvrouw: 'kom mee naar buiten, Li Rong.' De buurvrouw vertelde haar dat haar moeder al een tijd ernstig ziek was. En dat het nu tijd was om naar haar voorouders te gaan. Li Rong begreep het niet. Zij had nooit geweten dat haar moeder ziek was. Met ongelovige grote ogen keek zij naar de buurvrouw. De buurvrouw tilde haar op: 'wij zorgen wel voor jou.' Li Rong wurmde zich los en huilend holde zij naar het meer. 'Kikker, kikker waar ben je?' Er verschenen luchtbelletjes vlak bij haar in het water. De kikker kwam boven drijven. 'Wat is er Li Rong?' 'O kikker alles gaat mis. Mijn moeder gaat dood en het is nog steeds geen volle maan,' jammerde Li Rong. 'Dood, volle maan? Dat is toch niet zo erg?'

Li Rong deed haar armen over elkaar en keek boos naar de kikker. 'Jij hebt geen moeder of vader, jij kwam uit kikkerdril, een berg kikkereitjes. Jij had geen ma of pa die jou verzorgde.'

Voor mij is mijn moeder zeer belangrijk ook al is zij soms heel streng. Zij mag niet dood kikker, je moet mij helpen.' 'Tja als het zo belangrijk is, weet ik wel iemand die misschien kan helpen. Wacht hier op mij Li Rong!' De kikker sprong weer terug het water in en even later spartelde hij weer naast haar op het gras. Het meervalvrouwtje hapte lucht boven het wateroppervlak: 'wat kan ik voor je doen Li Rong?' Zij vertelde over haar moeder. Je hebt gelijk Li Rong, ouders zijn erg belangrijk. Er schijnt hier in het meer een watertovenaar te wonen, en zelfs een wonderbaarlijke lotuskoningin. Ik zal samen met Lei Chen beiden zoeken. Ga naar huis en kom morgen terug. Misschien bestaan er wonderen.' De meerval dook terug in de diepte van het meer en Li Rong holde naar haar moeder.

HOOFDSTUK 4 DE WATERTOVENAAR.

Het meervalvrouwtje zocht in het water naar Lei Chen. 'Heeft iemand Lei gezien?' vroeg zij aan iedere vis die zij tegen kwam. Niemand wist waar Lei Chen was. 'Dan zwem ik naar mijn man misschien weet hij waar Lei is.' Zij zwom verder en dieper het meer in.

Daar waar geen lotusbloemen meer groeiden, was hij op de bodem eten aan het zoeken. Vlak bij hem zwom Lei. Opgelucht zwom zij op hen af. Zij zwom met haar kop dicht bij de kop van haar meervalman. Zij fluisterde: de moeder van Lei gaat dood wij moeten direct naar de watertovenaar, misschien kan hij iets voor haar doen.'

Het meervalmannetje was blij dat zijn vrouw zienderogen was opgeknapt nu zij Lei te verzorgen had. Dan gaan wij hem meteen zoeken,' fluisterde hij. Het meer was enorm groot. Het was soms moeilijk tussen de waterplanten door te zwemmen. Uiteindelijk was het Lei die een grot onder water vond. Het was een donkere grot vol met kleurrijke waterplanten. De grot werd bewaakt door twee enorme sidderalen. 'Wat komen jullie hier doen?' vroegen zij, er verschenen bliksemflitsen om hen heen. 'Wij komen voor de grote watertovenaar, er is haast bij,' het meervalvrouwtje keek ietwat angstig naar hun reactie. Dan moeten jullie eerst aan ons vertellen waarvoor jullie hem nodig hebben. De grote meerval wilde gaan fluisteren hij was bang dat Lei zou horen waarvoor zij hier waren. Maar er was geen andere mogelijkheid. De sidderalen werden ongedurig.

Hij moest hardop vertellen dat de moeder van Lei een wonder nodig had. Gelukkig kwam de tovenaars naar buiten gezwommen. Hij was een mens met een vissenstaart. 'Laat hen passeren!'

Meteen gingen de sidderalen opzij. 'Kom binnen, Welkom, welkom. Wat kan ik voor jullie doen?' 'Wij komen om hulp. Lei is een tijd geleden in het water gevallen, zijn moeder denkt dat hij is verdronken. Nu blijkt zij ook ernstig ziek te zijn, alleen een wonder kan nog helpen.' 'Wonderen bestaan,' gaf de tovenaars knikkend toe. Hij keek naar het meervallenpaartje. 'Jullie zijn niet altijd vissen geweest hè? Helaas kan ik jullie niet helpen maar deze kleine nog wel.' 'Daar komen wij niet voor, wij komen voor de moeder van Lei,' zeiden zij. 'Ik moet Lei eerst een mens maken, hij moet zijn moeder redden,' antwoordde de tovenaars rustig.

‘Daarvoor moeten wij toch eerst naar de oever, anders verdrinkt kleine Lei,’ zei het meervalvrouwtje geschrokken. ‘Ik verander Lei eerst in een lotusbloem die moeten jullie op de oever leggen. Daarna verandert hij weer in een mens, hij zal de kracht bezitten zijn moeder te genezen. Hij zal hierna nooit meer een vis kunnen worden. Stuur hem meteen weg, want anders springt hij terug het water in. Dan zal hij alsnog verdrinken. Ga nu!’ Er verschenen enorme lichten om de luchtbel die Lei nog steeds om zijn hoofd droeg. ‘Plets,’ de luchtbel spatte uit elkaar. In plaats van Lei zijn hoofdje, verscheen een bloemknop. De rest van zijn lijfje werd een steel met worteltjes. Voorzichtig nam het meervalvrouwtje de lotusbloem in haar bek. Na een tijd bereikten beide vissen de waterkant. Zij kregen het niet voor elkaar de lotusbloem op de oever te leggen. Gelukkig kwam de kikker aangesprongen. ‘Wat ben ik blij dat jij er bent kikker, leg jij voor ons deze bloem op de oever. Dit is Lei, hij mag in geen geval terug in het water, hij zal dan echt verdrinken.’ De kikker keek ongelovig, maar legde toch de bloem op de oever. De twee meervallen bleven aandachtig kijken naar de lotusbloem. Toen scheen de zon op de frêle bloembladeren. Het leek alsof de vogels ophielden met zingen, er was geen enkel geluid, dan hun eigen kieuwen die lucht innamen. De Lotusbloem begon te groeien en veranderde van vorm. Er verschenen armpjes, beentjes en het hoofdje van Lei op het blote lijfje. Hij wilde als een vis weer het water inspringen. Gelukkig hield de kikker hem luid wakend tegen: ‘je mag nooit meer in het water Lei. Neem afscheid en ga naar huis.’

HOOFDSTUK 5

LEI HEEFT BIJZONDERE KRACHTEN.

Verdrietig omdat Lei Chen weer mens was geworden, zwom het meervalvrouwtje met een akelig leeg gevoel naar de diepte van het meer. Nooit zou ze het ventje meer zien. Dat maakte haar erg verdrietig. Haar mannetje probeerde haar te troosten, door te zeggen dat Li nog zou komen. Li Rong zat op dat ogenblik bij het ziekbed van haar moeder. Net toen zij haar moeder een beker thee naar haar lippen bracht, kwam er fel licht binnen. Verschrikt keek Li Rong's moeder in het licht. Zij dacht dat een engel haar kwam halen. Toen kniep zij haar ogen een beetje dicht om iets meer te kunnen zien. In het felle licht stond haar lachende zoontje. 'Lei Chen, kom jij mij halen?' Li Rong stond op en sloeg een deken om haar blote broertje. 'Ziet u wel mama, Lei leeft nog, hij is terug.' Lei Chen liep op zijn moeder af. Zijn handjes pakten resoluut haar hoofd vast. In zijn gedachten hoorde hij de tovenaars zeggen: 'sta op mama, je bent beter.'

Hij herhaalde wat hij in zijn hoofd hoorde. Een bliksemflits ging door het houten huisje. De burens kwamen verbaasd kijken wat er aan de hand was. Tot hun verbazing zagen zij dat Li Rong's mama was opgestaan. In haar armen had zij Lei Chen. 'O lieve, lieve Lei Chen, mijn mooie mannetje.' Zij gaf hem een kus op zijn bolletje. 'Li Rong heeft ons gered mama,' Hij strekte zijn handjes uit naar haar. Toen pakte mama Li Rong vast: 'o meisje, wat ben ik dom geweest om niet naar je te luisteren. Het spijt mij zo.' Zij drukte Li Rong aan haar hart en kuste haar. De burens vonden dat het wonder gevierd moest worden. Nu moest zij alles vertellen. Dat duurde zolang dat zij de tijd vergat en dus ook de meervallen.

Nadat Lei Chen ging babbelen schrok zij van haar vergeetachtigheid. Vlug holde zij naar het meer. Aan de waterkant riep zij de meervallen. Niemand gaf antwoord zelfs de kikker niet. Vol schaamte liep zij terug naar huis. Daar heerste een gezellige feeststemming. Rond haar huis hingen tientallen felgekleurde lampions. 'Ha Li Rong ben jij daar weer, neem eten en drinken, vanavond gaan wij niet naar bed.' Er was muziek en er werd gedanst. Iedereen was blij.

Rond het meer was het stil. Een zachte bries wiegde bladeren heen en weer. Af en toe klonk er heel zacht muziek uit de verte. De meervallen lagen rustig op de bodem van het meer. Li Rong had geen zin meer om te feesten en te dansen, zij liep naar huis.

Zij had slaap, zij ging op haar mat liggen. Toch gingen haar ogen niet direct dicht. Zij moest denken aan de meervallen. Het was nog steeds geen volle maan, en toch was er al een groot wonder gebeurd. Haar broertje was terug en haar mama ging niet dood. Zij zou voortaan goed op Lei letten. Een warm gevoel gleed door haar lijf. Zij stond op om naar haar broertje te kijken. Die lag vredig te slapen met zijn duim in zijn mond. 'Gelukkig ben jij terug,' fluisterde zij. Zij ging op haar mat zitten, weer gingen haar gedachten naar de meervallen. Zei de ene niet dat het ooit een mens was? Nu het toch nog volle maan moest worden, kon zij misschien de lotuskoningin zoeken. Zij kon er misschien voor zorgen dat de meervallen weer in mensen zouden veranderen. Weer kwam zij haar mat af en keek even buiten of er al iets te zien was van de nieuwe maan. Het was nog steeds een mager streepje. Haar moeder kwam binnen: 'kom Li het is bijna ochtend, probeer wat te slapen.' 'Mama, ik ga u voortaan helpen de manden te maken. Ik zal ook beter op Lei letten.' 'Dat is erg lief Li.' Mama stopte Li Rong in en gaf haar een kus. Toen liep haar moeder naar een plekje in het huisje waar alle familie foto's stonden. Daar stak zij wierook aan en zette enkele bloemen in een vaasje. Zij hoorde haar zeggen: 'dank jullie wel papa en mama, opa en oma voor al de wonderen van vandaag.' Mama had alleen nog de oude foto's van haar familie. Li Rong was blij dat zij haar mama nog had. Toen viel zij in slaap.

HOOFDSTUK 6

WANNEER IS HET NOU VOLLE MAAN?

Li Rong kreeg het de daarop komende dagen erg druk. Zelfs zo druk dat zij de meervallen vergat.

's- Avonds viel zij uitgeput in slaap en droomde zoete dromen. Maar, op een avond.

'Li Rong, Li Rong wordt wakker! Li Rong, Li Rong kwak, kwak!' Li Rong schrok wakker. Zij wreef in haar ogen maar ontdekte niets in het donker. Snel draaide zij zich op haar zij. Haar ogen vielen vanzelf weer dicht. 'Kwa-a-ak,' kwaakte de kikker in haar oor. Zij deed plots haar ogen weer open. Zij had het nu goed gehoord, dat was de kikker. 'Wat kom je doen?' fluisterde zij.

'Je hebt de meervallen niet meer bezocht. Dus weet je ook niet dat mevrouw meerval erg ziek is.' 'Ik had het zo druk,' excuseerde zij zich.

'Wil je alsjeblieft, haar zo snel mogelijk bezoeken, misschien gaat zij wel dood,' jammerde de kikker.

Li Rong zat rechtop: 'kikker, het is nacht, ik zie dan niets in het water.' 'Kom morgenochtend vroeg misschien knapt zij op als zij je ziet,' zei de kikker. Hij sprong het huisje weer uit. Li Rong staarde met grote ogen in het donker. Zij had spijt dat zij niet eerder naar de vissen was gaan kijken. Wat zou er aan de hand zijn? Zij moest dat zo snel mogelijk te weten zien te komen. Zij besloot niet meer te gaan slapen en de ochtend af te wachten. De nacht kroop voorbij. Eindelijk werd de lucht donker blauw. Het werd ochtend. Zij keek naar de sterren die nog steeds zichtbaar waren. Waar was de maan? Op haar blote voeten ging zij naar buiten.

Achter het huis stond de maan hoog aan de hemel. Tot haar verbazing was de maan bijna rond. Het begon harder te waaien. De bladeren ritselden in de bomen. Li Rong kreeg het koud en vluchtte snel onder haar warme deken. 'Eventjes mijn ogen dichtdoen,' dacht zij. Zij tuimelde telkens in slaap. Haar moeder lag te snurken, zij schrok er wakker van. Nu moest zij toch echt opstaan. Weer liep zij naar buiten. Zij vond dat de lucht al lichter van kleur was. Binnen pakte zij een trui en een rok en kleeedde zich zo snel mogelijk aan. Op haar blote voeten rende zij naar het meer. Het was zeker nog erg vroeg, de vogels zongen nog niet. Li Rong schreeuwde bij het meer: 'meervallen ik ben het, Li Rong!' De kikker kwam tevoorschijn. Hij geeuwde: 'wat kom jij hier zo vroeg doen? Iedereen slaapt nog.' 'Jij hebt toch zelf gezegd dat ik zo snel mogelijk moest komen?' Li Rong keek hem niet begrijpend aan. 'Dat is ook wel zo, maar bij daglicht was het iets beter geweest dacht ik zo,' prevelde de kikker. Zij keek omhoog naar de nog donkerblauwe lucht. 'Het is licht zat!' 'Goed,' zei de kikker: 'ik zal meneer meerval halen.' Hij dook het water in. Li Rong ging aan de waterkant zitten wachten tot hij weer boven zou komen. Het duurde erg lang. Zij ging in het vochtige gras liggen. Het gras geurde zoetig. Zij haalde diep adem om het beter te kunnen ruiken. Toen vielen haar ogen weer dicht. Meteen begon zij te dromen. Zij werd wakker van een stem: 'ja, ga jij maar slapen, ik ben het hele meer afgereisd, opzoek naar de familie meerval. Het is trouwens daglicht. Zie, de zon schijnt.' 'Heb jij ze niet kunnen vinden?' 'Nee, ik zoek straks nog wel een keer,' zei de kikker. 'Maar, ik moet naar school!'

Misschien ben ik al te laat,' schrok Li Rong. 'Ik ben dom geweest om weer te gaan slapen, straks krijg ik weer strafwerk. Sorry kikker, ik moet echt gaan, na schooltijd probeer ik langs te komen.' Li Rong zette het op een draf richting de school. De juf keek haar verbaasd aan: 'wat heb jij een vuile voeten Li?' Li Rong keek verschrikt naar haar voeten. Ze zagen er niet uit. De kinderen uit haar klas moesten om haar lachen. 'Ga buiten je voeten wassen Li en kom snel terug!' Li Rong ging buiten bij de waterpomp haar voeten wassen. Zij nam nog snel een slok water en rende het klaslokaal weer in. 'Hoe komt het dat jij zo laat bent?' vroeg juffrouw Fang. 'Ik ben bij het meer in slaap gevallen,' zei Li Rong zacht. De kinderen begonnen weer te schateren. 'Ik heb ook vergeten te eten.' 'Dan zul je wel trek in brood hebben,' lachte de juf en gaf haar brood uit haar eigen rieten doosje. De kinderen keken nu verbaasd naar Li Rong die smakelijk zat te eten. De juf werd niet boos en na het eten mocht Li Rong de klas vertellen over het wonder. Li Rong jokte: 'er kwamen engelen mijn broertje terugbrengen en mijn moeder werd opeens weer beter.'

Zij wilde niet dat de hele klas aldoor naar het meer zou komen. Dan zouden de meervallen misschien nog zieker worden. Zij had het verhaal kort gehouden. De juffrouw glimlachte zij gaf iedereen een vel papier. De klas mocht er een tekening over maken. Ondertussen trakteerde de juf op koekjes. Zij liep langs Li Rong. Die had op haar vel papier twee engelen getekend met haar broertje erbij. 'Mooi,' zei de juf.

Na schooltijd ging Li Rong eerst haar moeder helpen. Zij legde haar uit dat er nog een wonder moest gebeuren, maar dan voor de meervallen. Haar moeder luisterde aandachtig. Zij vroeg of het allemaal waar was, want het leek teveel op een sprookje. Toen vertelde Li Rong over haar broertje dat hij nooit meer, het meer in mocht omdat hij alsnog zou doodgaan. Zij vertelde wat er met hem gebeurde in het meer. Als de kikker niet was komen waarschuwen was hij helemaal in een meerval veranderd. Nog waren er sporen op hem te zien die aan een vis deden denken. Zo had hij nog kieuwen en schubben op zijn rug. Iedere dag was er minder van te zien. 'Mama, ik moet vanmiddag naar het meer en binnenkort 's- nachts, ik moet de lotuskoningin vinden.' Haar moeder vond het erg vervelend dat haar dochter 's- nachts de deur uit zou moeten. 'Doe je wel voorzichtig Li Rong?' Zij was er niet gerust op. Zij besloot haar stiekem te gaan volgen, Li mocht haar niet zien. Die middag ging Li Rong naar het meer. 'Kikker, kikker waar ben Je?' Met een grote boog sprong de kikker naast haar in het gras. 'Ik heb ze gevonden Li Rong,' kwaakte de kikker. De grote meervalman kwam boven drijven. 'Mijn vrouw is erg ziek, ik denk dat ze Lei Chen erg mist. Zij wil ook geen eitjes leggen. Zij wil geen vissenkinderen zij wil een echt kindje.' 'Ik heb een idee,' zei Li: 'ik moet de lotuskoningin zoeken die moet haar weer een mens maken.' Het meervalmannetje keek opeens heel zielig: 'en ik dan? Ik ben haar echtgenoot. Wij zijn in het vorige meer getrouwd.' De kikker vond dat beiden mensen moesten worden. 'Wanneer is het volle maan?' vroeg Li Rong hem weer. 'Morgennacht, je zult dan moeten komen,' commandeerde de kikker.

Li Rong's moeder had het hele gesprek gevolgd. Zij moest haar dochter morgennacht schaduwen. Zij was verwonderd dat de kikker en de meerval haar taal spraken. Snel liep zij terug naar huis. Thuis ging zij bij haar foto's wierook branden. 'Mama, papa, oma en opa letten jullie alsjeblieft op Li Rong, ik maak me zorgen om haar.' Zij zette verse bloemen neer. Toen ging zij soep bereiden. Even later kwam Li Rong binnen. 'Mmm wat ruikt het lekker.' Zij snoof boven de soeppan. 'Straks Li, eerst moet je mij eerlijk vertellen wat je van plan bent met die meervallen.' 'Ik moet ze redden, mama. Zij moeten weer mensen worden, dat hebben zij wel verdiend. Zij zijn beiden diep ongelukkig. Ik ga morgennacht de lotuskoningin zoeken. Zij zal met volle maan verschijnen. Mag ik straks nog even naar het meer?' 'Natuurlijk, doe wel voorzichtig Li Rong.' Die middag nog dook Li Rong in het meer op zoek naar het meervalvrouwtje. Na een tijdje vond zij haar. Zij lag zielig op de bodem.

HOOFDSTUK 7 DE LOTUSKONINGIN.

Omdat Li Rong niet onder water kon praten, aaide zij het meervalvrouwtje. Ze kreeg het benauwd en zwom gauw naar de oppervlakte om lucht te happen. Het meervalmannetje vond het gezellig dat zij in het water was. Hij wilde even spelen: 'klim op mijn rug Li Rong, dan zwem ik een rondje over het meer.' 'Je mag niet duiken hoor,' rilde zij.

'Ik zal aan de oppervlakte blijven zwemmen. Lijkt het je leuk Li Rong?' Zij ging op zijn gladde rug zitten en hij begon te zwemmen. Het was net of ze in een bootje zat, alleen haar benen bleven in het water. Zij schaterde het uit, zo leuk vond zij het.

Toen kreeg zij een briljant idee: 'wilt u mij alstublieft mogen avond naar de lotuskoningin brengen?'

'Natuurlijk, vanzelfsprekend. Ik weet alleen niet waar en wanneer zij verschijnen zal. Het meer is vrij groot, snap je?' 'Om elf uur is het donker ik zal dan aan de rand van het meer staan. Ik moet nu naar huis zet mij gauw aan de kant. Dank je wel, dat ik met je mee mocht, ik vond het erg leuk en ook spannend.' De grote meerval zwom statig naar de oever. Als een schip legde hij aan. Li Rong kon gemakkelijk van zijn rug op de oever klimmen.

Haar moeder had weer alles gezien. Zij rende weer pijlsnel naar huis. Na een tijdje kwam haar dochter binnen. 'Mama ik moet morgenavond als het donker is naar het meer, ik kom pas terug als ik de lotuskoningin heb gesproken.' 'Het is goed Li, als je maar voorzichtig bent.'

Eindelijk was het zover. De maan was helemaal rond. Li Rong moest nog wachten op de duisternis. Toen die was gevallen kuste zij haar moeder en rende naar het meer. Haar moeder volgde haar met de kleine Lei Chen op haar schouders. 'SST, stil blijven,' fluisterde zij tegen Lei: 'je zus mag niet weten dat wij haar volgen.' Lei beloofde stil te zijn. Toen zagen zij in het licht van de maan dat Li Rong op de rug van de meerval ging zitten. Omdat het zo donker was waren zij snel uit het zicht verdwenen. 'Wat moet ik nou doen Lei? Ik ben bang dat haar iets overkomt,' jammerde Lei's moeder. 'Ik ga haar wel achterna, moeder,' stelde Lei voor. Dat kan niet lieve Lei, als jij het meer in gaat verdrink jij alsnog. 'Dan roep ik mijn vrienden.' Lei's moeder zette hem op de grond. Hij liep op het water af en begon in een vreemde taal te roepen. Niet lang daarna kwam het meervalvrouwtje boven drijven. Lei's moeder was verbaasd en begreep niet dat zij eerder hele gesprekken had verstaan tussen Li Rong en de meerval. Even later kwam ook de kikker erbij. Het meervalvrouwtje was dolgelukkig nu zij Lei Chen weer zag. Zij sprong wild in het water. Toen kwam Lei weer naar zijn moeder toelopen. Mama zij zullen op haar passen, u hoeft zich niet bezorgd temaken. We kunnen gewoon naar huis. Li Rong wil de lotuskoningin vragen om een wens te vervullen, daarna komt zij ook. Lei's moeder tilde hem weer op en holde in het diepst van de nacht naar huis terug. Zij was nog steeds bezorgd, zij had een angstig voor gevoel.

Na een tijd hadden het meervalmannetje en Li de lotuskoningin gevonden. In de verte stond zij zich te spiegelen in het water. Zij giechelde omdat zij zichzelf mooier dan anders vond. Haar kroontje schitterde in het maanlicht. Zij schrok van de plotselinge aanwezigheid van Li en de meerval. Zo snel als zij kon sloot zij zich op in de

lotusknop. Verdrietig keek Li naar de mooie bloem die geen kleur had in het duister. 'Ik zal dichterbij zwemmen zodat jij even aan kan kloppen,' fluisterde de meerval. Li klopte zacht tegen de bloem en riep met een klem stemmetje: 'kom tevoorschijn koningin Lotus! Ik moet u iets vragen. Ik doe u echt niets hoor!' Langzaam ging de bloemknop open.

Voorzichtig liet de lotuskoningin haar hoofd zien.

Li Rong zei snel: 'u moet de meervallen weer in mensen veranderen!' De lotuskoningin keek haar verbaasd aan: 'moet? Zeg lelijk kind hoe heet je eigenlijk?' Li Rong had spijt dat zij zo onbehoorlijk was. Zij besepte dat zij zichzelf eerst had moeten voorstellen. Het spijt me echt majesteit dat ik zo grof was. Wilt u mij alstublieft vergeven?'

'Ik moet helemaal niets en ik doe ook niets, ga weg!' snauwde de lotuskoningin. Verdrietig snikte Li: ik wilde alleen de meervallen gelukkig maken. Het spijt me koningin Lotus, het spijt me.' De meerval keerde om, hij wilde Li terugbrengen. 'Zij is erg nors en onbeschoft,' zei hij.

De koningin hoorde het en keek hem verbijsterd na. 'Jullie krijgen alleen die wens als jullie iets voor mij doen,' schreeuwde zij hen na.

Li Rong keek achterom. De meerval zwenkte om. 'Ik wil het licht van de waterdraak, steel het voor mij, dan krijgen jullie een wens,' riep zij luid.

'Weet jij misschien waar de waterdraak woont?' vroeg Li aan de meerval.

'Ik heb wel eens over een waterdraak gehoord, maar gezien heb ik hem nooit.'

'Het wordt bijna daglicht de lucht kleurt al wat lichter. Bent u er nog als het daglicht is?' vroeg Li aan de koningin. 'Natuurlijk kind, wat dacht je dan?' Maar de lotuskoningin jekte. Zij verscheen alleen met volle maan en elke komende dag ging er een stukje van de maan af. Overdag kon je haar niet zien, alleen de lotusbloem waarin zij woonde.

Li Rong wist dat niet. Dat wist alleen de kikker. Zij vroeg aan de meerval of hij de waterdraak wilde zoeken. Want zij durfde niet te duiken in het donker. De meerval beloofde de waterdraak te zoeken.

'Kom ik breng je naar de walkant, je zult wel moe zijn,' merkte de meerval op toen hij haar vermoeide gezicht zag. Zo snel hij kon zwom hij naar de oever.

'Ga direct naar huis, Li Rong. Doe de groeten aan jouw lieve broertje. Zodra ik wat weet zal ik de kikker vragen of hij het jou vertelt.' Li Rong klom de kant op en zwaaide de meerval gedag. Toen huppelde zij naar huis terug. Haar moeder was nog op. Zij gaf haar dochter een kop warme soep: 'en? Heb jij haar kunnen vinden? Hoe zag zij eruit? En wat zei ze?' Li Rong zuchtte: 'zij wil eerst het licht van de waterdraak. Zij vertikt het iets te doen voor mij. Zij is erg hooghartig. Ik vind haar erg mooi maar zij is niet aardig.'

HOOFDSTUK 8

HET LICHT VAN DE WATERDRAAK.

Het was al ochtend, de stralen van de zon schitterden op het wateroppervlak. In het felle licht zat de kikker op een lelieblad. Hij had net een lekkere vlieg gevangen toen plots het meervalvrouwtje opdook. 'Heb jij mijn man gezien en Li Rong?' 'Nee,' smakte de kikker. 'Dan ga ik verder zoeken.' 'Wacht even, ik zal mijn vrienden vragen of zij iets hebben gezien,' zei de kikker en sprong van het lelieblad af, de kant op. Daar zat een bever te kluiven op een rietstengel. 'Heb jij vannacht een grote meerval gezien met een mens op zijn rug?' De bever begon te grinniken hij had zoiets nog nooit gezien. Vlakbij de bever zat een pad. 'Heb jij soms iets gezien?'

'Wat zou ik gezien moeten hebben?'

'Een meerval met een mensenkind.' 'Ja hoor, vanmorgen,' zei de pad: 'het mensenkind is op het droge gezet.' 'Heeft u het gehoord, mevrouw meerval? Li Rong moet veilig en wel thuis zijn.' Het meervalvrouwtje bedankte iedereen en zwom naar het midden van het meer. Daar ging zij op de bodem haar man zoeken. Zij was blij dat Li veilig thuis was, maar nu wilde zij weten hoe het hun vergaan was bij de lotuskoningin. Na lang zoeken en veel gevraagd bij de andere vissen vond zij haar man. Die was teleurgesteld omdat hij de waterdraak niet gevonden had. Hij zuchtte: 'hoe moet het nou, hoe vind ik nou de waterdraak.'

'Ik heb een idee,' zei zijn vrouw: 'we gaan naar de watertovenaar.' Zij zwommen tezamen naar de grot van de watertovenaar.

De grote sidderalen met al hun bliksemstralen beschermden de ingang. 'De tovenaar is buiten,' sisten zij nors. Het meervalpaartje zwom in de directe omgeving opzoek naar hem.

Al snel hadden zij hem ontdekt. Wat waren zij verbaasd dat de tovenaar op de rug zat van een raar waterwezen. 'Wij zijn opzoek naar de waterdraak, kunt u misschien zeggen waar hij woont?' vroegen zij hem. 'Bij mij,' zei de watertovenaar: 'zoeken jullie deze draak? Dit is mijn huisdier. De twee meervallen keken naar het vreemde beest: 'is hij goedaardig?' 'Het is het liefste dier wat je je bedenken kunt. Waarom willen jullie dat weten?' 'Ik ben met Li Rong, het zusje van Lei Chen naar de lotuskoningin geweest. Zij heeft de macht ons weer in mensen te veranderen. Zij wil ons niet eerder helpen, dan dat zij het licht van de waterdraak heeft,' zei het meervalmannetje.

‘Het licht van de waterdraak straalt alleen ‘s-nachts. Hij heeft dat nodig om te vissen. Zonder dat licht verhongert hij. Dat niet alleen, hoe zou hij het moeten afstaan?’

Je kunt het hem niet afnemen. Het licht wat hij overdag door de zonnestralen opneemt, straalt hij ‘s avonds uit. De kleine waterdiertjes worden erdoor gelokt en zo krijgt hij te eten. Jullie moeten hem vanavond zien, hij is dan wonderschoon.’

Nu begrepen de meervallen meteen waarom de lotuskoningin het licht wilde hebben. Zij was dan mooier en lichter als anders. Zij had alleen het licht van de volle maan. ‘Laat mij nadenken,’ zuchtte de watertovenaar: Li Rong moet aan ander licht zien te komen, misschien een kaars of een lampion. Ik kan jullie niet helpen, mijn draak krijgt ze niet.’

De tovenaar ging met zijn huisdier naar zijn grot. ‘Waarom denken jullie dat ik hier beveiliging heb?’ Lachend ging hij naar binnen.’

Wij blijven hier in de buurt om de waterdraak vanavond te zien. Dan weten wij hoe het licht eruit moet zien,’ riepen zij hem na. Zij bleven rustig op de zandbodem liggen wachten totdat het donker werd. Toen werd hun lange wachten beloond, de verlichte waterdraak kwam de grot uit om eten te zoeken. Zijn huid kreeg de prachtigste kleuren. Zoiets moois hadden de meervallen nog nooit gezien.

Zij zwommen pijlsnel naar de oever terug om de kikker te zoeken. Die dreef langs de kant in het water. 'En, is het gelukt? Hebben jullie de lotuskoningin nog gesproken? Ik zie dat de maan alweer kleiner is geworden. Zij heeft dan geen licht genoeg om zich te tonen,' zei hij zonder naar adem te happen. Toen vertelden de meervallen over het licht van de waterdraak. 'Wil je Li alsjeblieft gaan vragen of ze morgen naar de waterkant komt?' vroeg zij aan de kikker. De kikker sprong de kant op. 's- Morgens om twee uur sprong hij tegen haar gezicht op. Li Rong, wakker worden!' Zij wreef in haar ogen en fluisterde: 'wat is er kikker?' 'De meervallen willen dat je vanochtend naar de waterkant komt.' 'Zeg hen dat ik vroeg kom. Zodra de zon schijnt.' 'Ik zie je straks, dag Li Rong.' De kikker sprong de duisternis weer in. Li Rong kon de slaap niet meer vatten. Zij bleef liggen wachten tot de zon opkwam. Daarna rende zij naar het meer. Het meervalpaartje lag aan de oppervlakte op Li Rong te wachten. Zij liet zich in het natte gras vallen. 'De draak kan zijn licht niet afstaan dus zal je een mooie gekleurde lampion moeten maken. Kan je dat?' vroeg het meervalmannetje. 'O jawel hoor,' lachte Li. 'Je moet felle kleuren gebruiken en de lampion moet op de lotusbladeren kunnen staan.' 'Ik zal mijn best doen. Ik kom vanavond de lampion laten zien.' 'Goed Li, tot vanavond.'

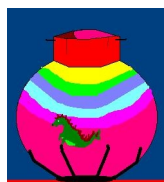
Li Rong moest eerst naar huis om te eten, daarna moest zij naar school. 's- Middags had zij misschien tijd om de lampion te maken.

HOOFDSTUK 9 LAMPIONNEN MAKEN.

Het was een gewone dag op school. Li Rong moest schrijven en rekenen. Gelukkig ging de schooldag snel. 's- Middags liep zij blij naar huis.

De buurvrouw kwam haar tegemoet: ' Li Rong je moeder verkoopt haar manden op de markt je moet haar helpen.' In een nabijgelegen dorp was het vandaag marktdag. Het was daar erg gezellig, je kon daar van alles kopen. Onder gewone omstandigheden vond Li Rong het leuk op de markt, maar nu vond zij het jammer dat zij haar moeder moest helpen.

Ze was liever aan de lampion begonnen. Er kwam helemaal niets van. Li Rong moest op haar broertje letten, terwijl haar moeder de manden trachtte te verkopen. Pas aan het begin van de avond liepen zij naar huis terug. De meervallen hadden vergeefs

op haar gewacht bij de waterkant. Verdrietig, zochten zij hun plek weer op in het diepst van het meer. De kikker wilde hen weer zoals gewoonlijk helpen en sprong naar Li Rong's huis. Daar was nog niemand.

Hij nam zich voor om te wachten.

Na een tijd kwamen Li, Lei en hun moeder aanlopen. Zij hadden een karretje met manden bij zich. De kikker wachtte totdat Li Rong binnen kwam huppelen. Toen sprong hij ook naar binnen. Li hielp haar moeder met koken, zij maakte de groenten schoon en sneed alles in kleine reepjes. Zij dacht helemaal niet aan de lampion totdat de kikker tegen haar opsprong.

De kikker keek omhoog: 'Li Rong is de lampion al klaar?' 'Och nee, ik had er geen tijd voor, wat erg!' riep Li Rong geschrokken. 'Jij denkt wel aan jezelf, maar niet aan die zielige meervallen. Zij moeten misschien de rest van hun leven meervallen blijven. Ook zij kunnen hun familie nooit meer zien. Maak vanavond je lampion, Li,' zei de kikker geëmotioneerd. Lei en zijn moeder hadden het gesprek ook gehoord. 'Ik heb een idee,' zei Li Rong's moeder: 'ik ga de bewoners in de buurt vragen of zij willen helpen. Dan maken wij een heleboel lampionnen, vanavond nog. Ga jij verder met het eten Li, dan klop ik bij de burens aan. Die heerlijke zomeravond werden tientallen lampionnen

gemaakt door de mensen in de buurt. Zij hadden allemaal mooie felle kleuren. Li Rong bracht ze met een bootje allemaal naar het meer. Daar zette zij ze in speciale klemmen vast op de lotus en leliebladeren. Daarna deed zij ze allemaal aan. Toen zij helemaal klaar was bleef zij gespannen wachten op de lotuskoningin. Zij werd gezelschap gehouden door de meervallen en de kikker. Die zag het allemaal niet zitten omdat de lotuskoningin altijd tijdens volle maan verscheen.

Op de oever stonden enkele dorpsbewoners, zij keken naar het schitterende schouwspel. De vele lampionnen kleurden het water. Toen gebeurde het. Opeens was daar de Lotuskoningin. Zij stond in het licht van de lampionnen. Zij keek in het rond naar alle mooie kleuren. Zij genoot zichtbaar en zag er gelukkig uit. Toen spiegelde zichzelf in het water. Zij keek geschokt en begon heel hard te gillen: 'ik ben helemaal roze!' Kwaad liet zij het water kolken. Het bootje waarin Li Rong zat sloeg om. Het meervalmanneltje kwam haar meteen te hulp. Zij moest op zijn rug gaan zitten. Het meer kreeg hoge zwarte golven, de lampionnetjes werden nat, gingen kapot en hun kaarsjes doofden door het gespat van het water. Li Rong huilde. Zij had zo haar best gedaan. En het had er zo mooi uitgezien. De mensen op de walkant keken verbijsterd. Alle lampionnen waren gescheurd en uitgegaan. Zij dreven troosteloos in het water. Nog één keer liet de lotuskoningin zich zien: 'wat denken jullie wel? Dachten jullie soms dat ik wonderen kan verrichten! Mis, mis, ik kan alleen maar mooi zijn. Oerdom mensenvolk!' Toen werden de dorpsbewoners boos. Zij haalden hun bootjes en gingen het water op. Niet lang daarna werd de lotuskoningin met al haar lotussen mee naar de oever genomen. Zij dacht veilig te zitten in haar lotusbloem. Maar niets was minder waar. Zij werd ruw in een emmer water gegooid met bloem en al. Door het kaarslicht in Li Rong's huis kwam zij uiteindelijk tevoorschijn. Zij had geen grote mond meer. Zij was bang voor al het mensenvolk dat om de emmer heen stond met gebalde vuisten.

De mensen waren kwaad op haar, de emmer werd ruw op de veranda gezet. Zij had immers alle lampionnen vernietigd en al hun werk was voor niets geweest. Maar het kleine Lotuskoninginnetje had enorme toverkracht en dat kwam vooral tevoorschijn als zij boos was. De emmer steeg omhoog, zo hoog dat niemand hem meer kon pakken. Toen begon de emmer in de lucht rond te tollen. De lucht werd fel verlicht en even later volgde een enorme donderklap. Al de mensen die om de emmer hadden gestaan werden op dat moment in vissen veranderd. Hopeloos spartelden zij op de vloer van de veranda. Lei Chen speelde achter het huisje. Hij liep heen en weer met een lampionnetje die aan een stokje hing. Hij wilde het lampionnetje aan zijn moeder laten zien, maar zag niemand in het huisje, behalve een aantal spartelende vissen op de veranda. Hij deed ze in manden en vulde daarna grote teilen met water. Voorzichtig legde hij ze erin. 'Mama!' riep hij. Vertwijfeld zocht hij in de andere huisjes naar zijn moeder. In de meeste huisjes was niemand aanwezig. Waar was Li Rong eigenlijk?

Hij wandelde naar het meer, ietwat angstig keek hij om zich heen. Hij hoorde overal enge geluiden, het was nog zo donker buiten. Lei Chen was bang in het donker. 'Li, Li!' riep hij heel hard. Toen zag hij de contouren van zijn zus bij het water. Zij was in gesprek met de meervallen en af en toe hoorde hij haar lachen. Hij holde naar haar toe en tikte op haar schouder. 'Ik schrok me naar Lei, waarom lig jij nog niet te slapen?' 'Ik kan mama niet vinden, iedereen is weg. Er lag een heleboel verse vis te spartelen op de vloer van de veranda voor ons huis, waar is toch iedereen?' 'Hè?'

HOOFDSTUK 10

DE TOVENAAR KOMT AAN LAND.

‘Ik ga even met mijn broertje mee naar huis, ik kom zo terug,’ zei Li Rong tegen de meervallen. ‘Ben je voorzichtig, Li? Wij wachten hier bij de waterkant,’ zei het meervalvrouwtje. Li liep met haar broertje terug naar huis. Het was erg stil. ‘Mama?’

Zij keek in het huis en rond het huis. Er was geen spoor van haar moeder te vinden. Zij liep langs de teilen die vol vissen zaten. De vissen waren hevig aan het plonzen in het water. ‘Ik snapte niet waarom die vissen hier op de vloer spartelden,’ zei Lei Chen. Li keek naar de vissen: ‘het zal toch niet, het is toch niet?’ ‘Wat bedoel jij?’ vroeg Lei. ‘Ik bedoel dat het de dorpsbewoners zijn en mama, betoverd door de lotuskoningin.’ Lei deed zijn hand in de teil: ‘wel zielig zeg.’ ‘Waar is de lotuskoningin?’ vroeg Li. ‘Ik weet het niet hoor, ik was aan het spelen.’

‘Zullen wij het aan de burens vragen?’

‘Die slapen vast.’

Zachtjes klopte Li bij de burens aan. Er kwam geen reactie. Toen hoorde zij een vreemd geluid van boven komen. Boven in de top van de boom voor haar huisje, hing een emmer. De emmer knarste en piepte omdat het hevig deinde. ‘Wat doet die emmer daar boven en waarom beweegt hij? Er staat helemaal geen wind.’ Zij pakte de hand van haar broertje: ‘kom Lei we gaan naar het meer terug.’

Ondertussen was de lucht iets lichter geworden. Het ochtendgloren brak aan. Enkele vogels zongen al hun lied.

Door het natte gras vol dauwdruppels en de ochtendnevel die opsteeg, renden de kinderen naar het meer. Hijgend vertelde Li aan de meervallen dat waarschijnlijk elke dorpsbewoner in een vis was veranderd. De meervallen besloten meteen naar de watertovenaar te zwemmen en hem om raad te vragen. Li en Lei moesten op de hen aan de waterkant wachten. De kikker hield hun gezelschap. Daar zaten zij een lange tijd totdat de meervallen terugkwamen. 'Jullie moeten een karretje met een teil daarop gaan halen. De watertovenaar komt aan land.' De kinderen holden naar huis terug en haalden een bolderkar met een teil daarop. Bij het meer vulden zij de teil met water. Eindelijk kwam de watertovenaar en de waterdraak aanzwemmen. De waterdraak zette de watertovenaar voorzichtig in de teil, in de bolderkar. Hobbeland reden de kinderen met hem naar hun dorp. Het water spatterde de teil uit. In het dorp hing de emmer nog steeds boven in de boom. 'Hum,' sprak de tovenaar: 'laat mij de vissen zien.' Zij reden de tovenaar langs de teilen met vissen. 'Ik zie het al, gelukkig hebben zij nog geen vissenogen, ik kan ze nog helpen.' Eén voor één haalde de tovenaar de vissen uit de teil en toverde hen om in mensen. Li Rong stond met dekens klaar om hen meteen te verwarmen. De meeste mensen gingen verwart naar huis. Wat anderen stonden met hun deken omgeslagen naar de top van de boom te kijken. En weer anderen stonden bij de watertovenaar die geen benen had, alleen een vissestaart. Hij keek vriendelijk om zich heen. 'Breng mij weer terug kinders, ik moet nodig het water weer in.' 'Maar de lotuskoningin dan? Die hangt nog boven in de boom,' peinsde Li.

De tovenaar zuchtte: 'eens is het water in de emmer verdampt, dan zullen de lotusplanten sterven. Zij komt dan vanzelf wel uit de emmer en ook wel naar het meer. Maken jullie je niet druk om haar. Zij is wel mooi, maar ook onaardig. Als zij geen vrienden wil, zoekt zij het maar uit,' zei hij schouderophalend. De kinderen brachten hem naar het meer en de waterdraak tilde hem het water in.

De meervallen zwommen nog steeds rustig langs de oever.

'Mag ik nog wat vragen? Hoe moet het nu met het meervalpaar?' vroeg Li Rong.

'Ik ga in mijn grot overpeinzen hoe zij weer mensen kunnen worden. Op dit moment weet ik het nog niet. Zij zijn al heel lang vissen, weet je? Ik laat jullie wel weten of ik een oplossing heb. Gegroet kinders en tot ziens,' knipoogde de tovenaar en hij verdween onder water. Li Rong keek verdrietig naar het vissenpaar: 'het spijt me dat ik jullie niet kan helpen. Wist ik zelf maar een manier om jullie te helpen.'

'Ik ben al blij dat jij en je broertje ons komt bezoeken. Ik hou van jullie,' zuchtte het meervalvrouwtje. Li Rong geeuwde: ik denk dat ik ga slapen.' Zij keek omhoog naar de stralende zon. 'Dag, ik kom morgen weer naar jullie kijken.'

Toen holde zij met haar broertje in de lege teil met de bolderkar terug naar huis. Tijd om te slapen was er niet. Zij moest eten en naar school.

HOOFDSTUK 11

DE LOTUSKONINGIN HEEFT SPIJT.

De school ging uit, Li Rong huppelde naar buiten. Haar moeder verkocht haar manden weer op de markt. Dit keer hoefde Li Rong niet naar de markt, want Lei was bij de burens ondergebracht. Vrolijk liep zij naar hun huisje. Li kreeg meteen thee en een heerlijke koek. De buurman was buiten bezig met het maken van een boot. Zij ging even bij hem kijken. 'Wordt hij al mooi, Li?' grinnikte hij.

Hij verfde de boot pikzwart.

'Ik hou meer van geel en rood, zwart is een sombere kleur,' zei Li.

'Ach wat geeft het, ik heb alleen maar zwarte verf, als mijn boot maar blijft drijven.'

'Mag ik met u mee, als u gaat varen?'

'Zodra de boot klaar is ga ik hem proberen, dan mag je mee,' glimlachte de buurman. Hij keek omhoog naar de onheilspellende donkere wolken.

'Dat belooft niet veel goeds, ik denk dat het gaat regenen. Wacht, help mij even met het zeil.

Dat span ik over de boot, dan kan die rustig opdrogen.' Li Rong hielp mee het zeil te spannen.

Er kwam opeens een harde wind opzetten. Het zeil zat stevig aan de bomen vastgesnoerd.

'Ga naar binnen Li, het begint nu ook al te hagelen.'

Zij renden snel naar binnen. De harde wind rukte takken van de bomen. De emmer schudde hevig heen en weer boven in de boom. De buurman kreeg medelijden met de lotuskoningin. Hij ging naar buiten om de emmer uit de boom te halen.

Het was echter al te laat, onder luid gekraak brak de tak af waar de emmer aan hing. Met een doffe dreun stortte de tak op de grond. De buurman rende op de emmer af en haalde de lotuskoningin eruit. Hij hield haar voorzichtig in beide handen vast en liep met haar naar binnen. Binnen vroeg hij zijn vrouw de koningin met een servet af te drogen. Li Rong moest snel wat poppenkleertjes halen. Zij rende door het natte weer naar huis en pakte al de kleertjes die zij vinden kon. De lotuskoningin was versuft door de val uit de hoge boom. De buurvrouw droogde voorzichtig het kleine lijfje van de bibberende koningin. Li Rong legde alle kleertjes voor de koningin neer. De koningin keek met grote ogen naar de mooie gekleurde poppenkleertjes. 'Mag ik dat allemaal hebben?' vroeg zij: 'is dat allemaal voor mij?' 'Ja neem het maar,' zei Li Rong: 'ik maak wel nieuwe voor mijn popjes.' Verrukt deed de koningin haar nieuwe kleding aan. Li Rong vroeg een spiegel aan de buurvrouw en hield die voor de koningin. Nu werd de koningin nog blijer. Zij had zich alleen aan het wateroppervlak kunnen spiegelen, de spiegel vond ze veel mooier. 'Mag ik die ook hebben?' vroeg de koningin hebberig. 'Deze niet, ik heb thuis een hele grote spiegel, die zal ik voor u halen.' Meteen holde Li Rong weg om de spiegel te halen. Zij kwam terug met een scheerspiegel van haar vader. 'Hij heeft hem niet meer nodig hij is bij opa en oma.' De ene kant van de spiegel vergrootte het spiegelbeeld, de andere kant was gewoon. De lotuskoningin was heel erg tevreden, toen rook zij de soep die de buurvrouw bereidde. 'MMM, wat ruikt dat lekker, ik wil dat graag proeven.' Zij kreeg een fingerhoedje soep.

Nog nooit had de lotuskoningin soep geproefd. Zij had helemaal geen zin meer om bij de burens weg te gaan. Soep was niet gezond voor een lotuskoningin, zij had nectar nodig van de lotusbloemen. Li Rong vroeg de meervallen iedere dag lotussen op de walkant te leggen. Zo kreeg de lotuskoningin toch gezond voedsel, en kon ze gezellig bij de burens logeren. Zij werd zo tevreden, dat zij op een dag tegen iedereen zei, dat zij spijt had van de nare dingen die zij had gedaan. Zij wilde graag een wonder verrichten. Zij vroeg aan de burens wat zij wilde hebben. De burens hadden geen kinderen, daar waren zij te oud voor. Zij wensten twee bijzondere kinderen. Li Rong vroeg meteen of zij aan de meervallen wilde denken. De lotuskoningin stemde ermee in en zei: '10 jaar lang zullen jullie kinderen verzorgen. Toen nam zij afscheid van de aardige burens. Zij liet zich door Li Rong naar het meer brengen. Daar riep zij de meervallen met een hoge schelle stem. Zij kwamen meteen tevoorschijn. 'Jullie zullen vanacht, veranderen in twee jonge kinderen. Jullie zullen alles vergeten totdat jullie tien worden. Jullie zullen twee keer zo hard groeien, zodat jullie met je tiende jaar, twintig zijn. En als jullie tien jaar zijn komen herinneringen weer boven. Dan zullen jullie weten wie je echt bent.' Toen groette de lotuskoningin Li Rong en plonsde het water in. De twee meervallen keken elkaar aan: 'wat staat ons allemaal te wachten.' Zij zwommen zenuwachtig dicht tegen de walkant. Daar bleven zij wachten totdat de toverspreuk uit zou komen.

HOOFDSTUK 12

WEI EN MEI.

Hoog in de lucht stond de volle maan.

Twee kindertjes werden het water uitgetild door het licht van de maan. 'Kom,' zei de kikker: 'ik breng jullie naar mama en papa. Hij sprong voor hen uit naar het huisje van Li Rong's buren. Midden in de nacht sprong de kikker bij hen naar binnen: 'wakker worden, de kindertjes zijn er!

'Mama, papa!' riepen de twee kinderen buiten. Slaperig en verbaasd kwamen de buren naar buiten. Daar stonden twee kleine peutertjes in hun blootje te rillen van de kou. Zij klommen op de veranda en holden in de armen van de kersverse ouders. Hun papa haalde twee lekker warme dekens en wikkelde de kleintjes daarin. Hun mama

maakte melk warm, zij gaf allebei een bordje pap. Zij noemden de kinderen Mei en Wei. Mei was het meisje en Wei het jongetje. De kleintjes wisten niets meer over hun avontuur als meerval. Zij wisten niet beter dan dat zij altijd al in het kleine huisje gewoond hadden. Lei Chen speelde vaak met hen, zij hadden dan

heel veel pret. Maar hun groei ging veel sneller dan gewone kinderen. Zij leerden ook veel sneller. Op school dachten ze dat het wonderkinderen waren.

Lei Chen kon hen niet bijbenen. Hij groeide als een gewoon kindje.
Dat vond hij wel jammer.
Hun leven was als dat van andere kinderen.
Zij speelden of hielpen hun ouders.
Toen zij tien jaar oud waren kregen zij allebei dezelfde dromen. Zij droomden dat zij andere mensen waren. Zij vertelden hun dromen altijd aan Li Rong. Zij durfde nooit wat over hun verleden te vertellen want zij was bang uitgelachen te worden. Twee dagen nadat de kinderen tien werden, maar eigenlijk twintig waren geworden, kwam de kikker met de lotuskoningin op zijn rug binnengesprongen. De twee keken heel verbaasd toen zij de kikker hoorde spreken. Het kwam hun toch bekend voor. De lotuskoningin klapte twee keer in haar handen en bracht hun herinnering weer terug. Toen wisten zij ineens dat zij als meervallen getrouwd waren. Ze keken elkaar aan, zij vonden elkaar nog altijd lief.

Zij wisten nu ook dat zij geen broer of zusje waren.
Hun vader en moeder keken verdrietig. De tien jaar was voorbij.

Wei wist nu dat hij Lee heette en Mei, Indira. Zij wilden allebei hun eigen ouders gaan zoeken in het verre India. Zij namen afscheid van hun pleegouders, alle burens en Lee Rong en haar broer. Het was een hele lange reis. Uiteindelijk stonden zij voor een prachtig paleis waar Indira ooit woonde. Zij werd niet binnen gelaten door het personeel. Toen zag Lee zijn ouders lopen, zij werkten nog steeds voor Indira's ouders. Hij riep hen. Verbaasd kwamen zij naar hem toe lopen. Hij leek op twee druppels water op zijn broer. 'Jij bent toch...' 'Ik ben Lee, moeder.' Toen vertelde hij zijn avontuur als meerval. Hij vertelde ook over Indira en dat zij allebei naar een meer in China werden gebracht. Gillend liep zijn moeder het grote gebouw binnen. Zij rende zomaar het vertrek van de koning binnen. 'Majesteit ik heb groot nieuws, Indira was nooit verdronken. Zij staat buiten voor de deur te wachten.' De koning reageerde eerst erg boos maar hij was toch nieuwsgierig. Hij liep mee naar buiten. 'Als u werkelijk Indira bent moet u het verleden kennen.' Hij nam haar niet mee naar binnen, want hij dacht dat zij een bedriegster was. Zij vertelde hoe haar kamer eruit zag, wat haar lievelingsspeelgoed was. Zij vertelde wat zij het liefst at. Wie er in de keuken de heerlijkste koekjes bakte. Zij vertelde van het meer en dat zij onder haar mama had gezwommen om haar niet te laten verdrinken. Dat zij werden gevangen en in een Chinees meer werden gesmeten. Vol ongeloof keek de koning haar aan. Hij vond haar op haar moeder lijken. 'Jij weet zeker ook de weg in het paleis?' Hij nam haar mee naar binnen en zij wist precies te vertellen waar alles was en wat in de vertrekken stond.

Zij wist de namen van het personeel en wist de lievelingskleur van haar moeder. Toen liepen zij het vertrek van haar moeder binnen. 'Mama! Ik zal nooit, nooit meer vervelend doen.' Zij ging bij haar moeder zitten en vertelde haar ook alles. Haar moeder begon te huilen van blijdschap. Na dagen feest vieren besloot Indira te vertellen dat zij getrouwd was met Lee, de zoon van de tuinman. Haar ouders reageerden geschokt, zij hadden veel liever dat hun dochter met een andere prins huwde. Zij vonden ook dat een huwelijk als meerval niet gold en hielden haar uit de buurt van Lee. Op een sombere dag liep zij naar het meer en sprong erin. Lee sprong haar meteen na. 'Je weet toch dat je geen tweede keer een meerval wordt?'

Toen besloten zij terug te keren naar China. Zij namen afscheid van Lee's ouders en reisden stiekem in het holst van de nacht terug naar huis. Hun pleegouders waren dolblij. Zij hadden hun kinderen weer terug. 's- Avonds hingen weer overal lampionnen en werd er flink gefeest. Lee en Indira heetten voortaan weer Wei en Mei en trouwden opnieuw. Zij kregen twee lieve kinderen en noemden die Lei en Li.

Einde.

